

نەۋبەتلى شېئىرلىرىنىڭ ئىدىيەتۈي مەزمۇنى ھەققىدە

ئابدۇللا سۇلايمان

XVII ئەسىرنىڭ ئاخىرى ۋە XVIII ئەسىرنىڭ باشلىرىدىكى ئۇيغۇر ئەدەبىياتىدا لىرىك شائىر نەۋبەتلى مۇھىم ئورۇن تۇتىدۇ. «نەۋبەتلى» تەخەللۇسى بىلەن تونۇلۇپ مەشھۇر بولغان بۇ شائىرنىڭ ئەسلى ئىسمى، قاچان تۇغۇلۇپ، قاچان ۋاپات بولغانلىقى ھەققىدە ئېنىق مەلۇمات تېپىلغىنى يوق. لېكىن ئۇنىڭ ئەسەرلىرىدە قالدۇرۇپ كەتكەن ئاز بىرقىسىم مەلۇماتلاردىن بىز ئۇنىڭ ھاياتىغا دائىر بەزى تەخمىنىي خۇلاسەلەرگە كېلەلەيمىز. شائىر دىۋانىنىڭ ئاخىرىغا:

ئەي يارانلار، بىز ئۆلۈرمىز يادكار قالدى كەلام،

كىشىدىن قالغاي جەھاندا بىر نىشانە ياخشى نام.

مىڭ يۈز ئاتىشىش ئېردى پەيغەمبەر نەبىنىڭ ھىجرەتى،

بۇ كىتابى نەۋبەتلى تەسنىنى بولدى ۋەسەسەلام.

دېگەن رۇبائىنى خاتىمە قىلغان. بۇنىڭدىن بىز شائىرنىڭ ئۆز ئەسەرلىرىنى ھىجرىيە 1160 (مىلادىيە 1747 - يىللىرى) دىۋان قىلىپ تۈزگەنلىكىنى بىلىمىز. ئۇ يەنە بىر شېئىرىدا:

ئۇمرۇم ئەللىك يەتتەگە يەتتى ھەنۇزمەن ئەل ئەمەس،

ئەمرى ھەقنى تۇتمادىم بىھۇدە ئۇمر ئۆتتى دەرىغ.

دەپ يازغان. بىز شائىرنىڭ بۇ شېئىرىنى يازغان ۋاقتى بىلەن دىۋان تۈزگەن ۋاقتىنى يېقىن دەپ قارىساق، ئۇ ھالدا بىز نەۋبەتلىنى مىلادىيەنىڭ 1690 - يىللىرى ئەتراپىدا تۇغۇلغان، دەپ پەرەز قىلالايمىز. نەۋبەتلى ئۆزىنىڭ ئۆسمۈرلۈك ۋە ياشلىق دەۋرىنى ئىلىم تەھسىل قىلىش بىلەن ئۆتكۈرگەن. بۇ ھەقتە ئۇ مۇنداق مىسرالارنى يازىدۇ:

بۇ ئالەمى فانىيغە كېلىپ مەن گۈزەر ئەتتىم،

تۆرت ياشىمدا ئىلىم ئىستەگەلى مەن سەفەر ئەتتىم.

ھەر يەردىكى بىر ئالىمى خۇش فەھمى تاپسام،

بىرلەھزە ئانىڭ مەجلىسىدە مەن مەقەر ئەتتىم.

شائىر مۇنداق قىزغىنلىق ۋە تىرىشچانلىق بىلەن ئىزدىنىپ ئۆگىنىش ئارقىلىق، تۈركىي خەلقلەر ئەدەبىياتى بىلەن پىششىق تونۇشقاندىن سىرت، ئەرەب، پارىس تىلى ۋە ئەدەبىياتىنى مۇكەممەل ئۆگەنگەن، مۇسۇلمان شەرقىدە، بولۇپمۇ تۈركىي خەلقلەر -

دىن يېتىشىپ چىققان كلاسسىك ئەدەبىيات نامايەندىلىرىنىڭ ئەسەرلىرىنى پۇختا ئۆز-
لەشتۈرگەن ۋە چوڭقۇر تەھلىل-تەتقىق قىلغان. شۇ جەرياندا ئۇ كۆپ تەرەپلىمە بىلىم-
گە ئىگە تالانتلىق شائىر بولۇپ يېتىشكەن. نەۋبەتى ئۆزىدىن بۇرۇنقى كلاسسىكلارنىڭ
ئىدىيىۋى مەزمۇن ۋە بەدىئىي ئۇسلۇب ئەنئەنىلىرىگە ئىجادىي ۋارىسلىق قىلىپ، كۆپ
لىگەن لىرىك شېئىرلارنى ئىجاد قىلغان. نەۋبەتىنىڭ بالاغەتكە يەتكەن دەۋرلىرىدە
شائىر مۇھەممەد سىدىق زەلىلىمۇ خوتەندە ئىدى. لېكىن بۇ ئىككى شائىر ئۇچراشقان
ياكى ئۇچراشمىغانلىقى ھەققىدە ئېنىق مەلۇمات يوق. نەۋبەتىنىڭ:

چىقىپ ياركەند دىيارىدىن مەنازىللارنى قەتئ ئەيلەپ،
زىيارەت قىلغالى سۇلتان سۇتۇق بۇغرايخان كەلدىم.

دېگەن مىسرالىرىدىن ئۇنىڭ قەشقەر، يەركەن قاتارلىق جايلارغىمۇ بارغانلىقى مەلۇم.
شائىر نەۋبەتىنىڭ ياشىغان دەۋرى شىنجاڭنى زۇلمەت قاپلىغان مەزگىل ئىدى. بىر قىس-
سىم خوجىلارنىڭ سىرتقا قارىتا تەسلىمچىلىك، ساتقۇنلۇق قىلىپ، خەلق ئىچىگە قارىتا
شىددەتلىك باستۇرۇش ئېلىپ بېرىشى، ئۆزئارا جاڭجال ۋە قانلىق ئۇرۇشلارنى داۋام-
لىق قوزغىشى نەتىجىسىدە يۇرت ۋە خەلق مىسىلسىز زور بالايىسئاپەتكە دۇچار بولۇ-
ۋاتاتتى. ئىدىئولوگىيە جەھەتتە سوفىزمنىڭ خۇراپاتلىق، بۆلگۈنچىلىك تەشۋىقاتلىرى
كۈچەپ تەرغىپ قىلىنىپ، مەنىۋى كەيپىيات چۈشكۈنلەشكەن ئىدى. نەۋبەتىنىڭ:

مۇغۇلىستاندا كافىرى زالىمى خانلىق،
فۇقەرالار غەمۇ ھەسرەتدە بولۇپ ھىرانلىق،

.....
بۇ مەھەلدە ھەمە زالىملار يۈرۈر راھەتدە،

مۇئىن ئەل زۇلمۇ سىتەم بىرلە بولۇر دەربانلىق.

دېگەن مىسرالىرى بۇ تارىخى رېئاللىقنىڭ ئىخچام خاتىرىسىدۇر. نەۋبەتى ئەنە شۇ دەۋر-
دە ياشاپ، ئىجات ئەتكەن، تەرەققىيپەرۋەر ئىلغار كۆزقاراشلارنى ئالغا سۈرگۈچى
شائىردۇر.

نەۋبەتى شېئىرلىرىدا دىنىي مەزمۇندىكى شېئىرلاردىن قالسا مۇھەببەت تېمىسى
مۇھىم ۋە سالماقلىق ئورنىنى ئىگىلەيدۇ. شائىر نەۋبەتى يارىنىڭ نۇرانە ھۆسنى-جاما-
لىنى، چىرايلىق سۆز-ھەرىكەتلىرىنى، ئاشىق-مەشۇقلار ئوتتۇرىسىدىكى پاك ۋە گۈزەل
مۇھەببەت كۆرۈنۈشلىرىنى يۇقىرى ھاياجان بىلەن تەسۋىرلەيدۇ:

فەسلى نەۋبەھارىدا گۈل كەبى ئاچىلغان قىز،

مىسلى كاكۈلى سۇنبۇل ھەرتەرەق ساچىلغان قىز.

زەۋقىدە ئىچىپ بادە، مەيدە ئەكسىنى كۆردۈم،

ھۆسن باغدا تەنھا ئولتۇرۇر خىرامان قىز.

شۇم رەقىبلەر جىھتىدىن بولمادى يۈزىن كۆرمەك،

بۇلۇت ئىچرە ئاي مۇزىمەر، زۇلفى ئىچرە پىنھان قىز.

كۆز ئۇچى بىلە باقتى، تەگدى تىيرى مىژگانى،

سەينەم ئۆزى پەيكانى رەھنە قىلدى ۋەيران قىز.
مەن ئەيتتىمكى: ئەي دىلپەر، لەيلەرى گۈلى ئەمەمەر،
سەدقەنى جەمالىدىن بىزگە ئەيلە ئېھسان قىز.
غۇنچەنى نەھالدا ئىككى مېۋەنى كۆردۈم،
ياكى ساڭگۇلاچ ئالما، ياكى ئىككى رۇمەمان قىز.

.....

رەھىم ئەيلە، ئەي مەھۇەش، تۈشتى جانىمە ئاتەش،
نەۋبەتى نەھالىڭغە بولدى ئىشقىچان قىز.
مانا بۇ مىسرالاردا شائىر بەدىئىي سەنئەتنىڭ رولىدىن ماھىرلىق بىلەن پايدى-
لىنىپ، ئۆزىنىڭ قەلبىدىكى گۈزەل ھېس-تۇيغۇلارنى قىزدىن ئىسبارەت لىرىك پېرسۇ-
ناژنىڭ ۋۇجۇدىدا گەۋدىلەندۈرۈپ بەرگەن. شۇ ئارقىلىق كىشى قەلبىنى زوقلاندۇرۇپ،
ئۆزىگە مەھلىيا قىلىدىغان گۈزەل لىرىك پورتېرت ياراتقان.
نەۋبەتنىڭ مۇھەببەت لىرىكىلىرىدا يەنە ھىجران ئازابى تارتىۋاتقان ئاشىقنىڭ
يارۋەسلىگە يېتىش ئارزۇلىرى، سېغىنىش تۇيغۇلىرى ئىزھار قىلىنىدۇ؛
ئەي مۇسۇلمانلار، مېنى ئول دىلرەبا ئۆلتۈرگۈدەك،
كۆيدۈرۈپ قۇرقەت ئوتىدا بىگۇنا ئۆلتۈرگۈدەك.

دېگەن مىسرالار،

ئەي سەبا، بەرگىل خەبەر ئول شەھسەۋارىم كەلدىمۇ،
لۇتقى ئېتىپ ھالىم سورارغە ھەمدە يارىم كەلدىمۇ.

دېگەن مىسرالار ۋە:

نە خەتالىق مەندىن ئۆتتى ياردىن تۇشتۇم يىراق،
كېچە-كۈندۈز قۇرقەتدە تارتادۇرمەن ئىشتىياق.
دېگەن مىسرالار بىلەن باشلانغان غەزەللەرنى بۇنىڭغا مىسال قىلىشقا بولىدۇ.
سەممىي ساداقەت، پىداكارلىق، ۋاپادارلىق نەۋبەتنىڭ مۇھەببەت لىرىكىلىرىدا ئالغا
سۈرۈلگەن يەنە بىر مۇھىم مەزمۇندۇر.

يەرنىڭ كويىدا ئۆلمەك قەندۇ شەككەردىن لەنزى،
قۇرقەتى ئىشقىدا كۆيمەك قەندۇ شەككەردىن لەنزى.
دېگەن مىسرالاردا يار ئۈچۈن چەككەن چاپا-مۇشەققەت لەززەتلىك، دېگەن ئىدىيە
ئالغا سۈرۈلىدۇ. يەنە:

گەر سەن تۇفەيلى ماڭا ھەر بىداد-سوراق بولسە نەسىب،
سىلىسلەنى دار ئالدىدا تۇرۇپ جاۋابداش مەن بولاي.
سىمىقى دىلاۋەر نەۋبەتى، يار بەستىدە زور قۇدرەتى،
ئەھلى ئەدۋغا گور قازىپ يانىڭدا قانداش مەن بولاي.

دېگەن مىسرالاردا شائىر ئۆزىنىڭ پىداكارلىق روھىنى ئىزھار قىلغان.
نەۋبەتنىڭ مۇھەببەت لىرىكىلىرىدا يەنە ۋاپاسىزلىق، ئىككى يۈزلىمىلىك قاتار-

لىق ئىللەتلەر پاش قىلىنغان ۋە ئەيىبلەنگەن، ۋاپاسىز ياردىن كۆرگەن دەرد-ئەلەم-
لەر، ئازاب-كۈلپەتلەر ھەسرەت بىلەن بايان قىلىنغان:

جىلۋە ئەيلەپ دوستلۇق مېھرىنى بۇنىياد ئەتتىڭىز،
مەرھەمەت ئەيلەپ ھەزىن كۆڭلۈمنى ئاباد ئەتتىڭىز.
ۋەئىدە بىرلە كۆرسەتىپ مېھرۇ ۋەفالىق رەسمىنى،
ئىلتىفات ئەيلەپكى مەن بىچارەنى شاد ئەتتىڭىز.
كۆپ ئۆمىدىم بارئىدىكى ۋەئىدەگە قىلغاي ۋەفا،
بىۋەفالىق ئەيلەبان كۆڭلۈمنى ناشاد ئەتتىڭىز.
يۈرەكىمنى غۇنچە يەڭلىغ تەھ-بەتەھ قان ئەيلەبان،
مەن يەتتىمگە رەھم قىلماي زۇلمۇ بىداد ئەتتىڭىز.
بۇ جەھاندا بىۋەفا مەئشۇق رەسمى ئۇشبۇدۇر،
سەبىر ئەيلەڭ نەۋبەتتىكىم تۇرغە فەرياد ئەتتىڭىز.

نەۋبەتى ئۆزىنىڭ ھاياتقا ۋە رېئال جەمئىيەتكە بولغان كۆز قارىشى ۋە باھا-
سىنىمۇ كۆپىنچە مۇھەببەت تېمىسى ئارقىلىق ئەكس ئەتتۈرگەن. مەسىلەن:

كۆڭلۈم ئالدى ناگەھان ئول دىلبەرى ئەييار قىز،
ئارەزى چۇن شەمس تەلئەت، قەددى خۇش رەفتار قىز.
ساچلارى مانەندى سۇنبۇل، لەبلىرى مانەندى گۈل،
سۆزلەرى قەندىن لەزىز، خۇشخۇيۇ خۇش گۇفتار قىز.
مەن كەبى يۈزىنىڭ گەدانى ھەسرەتدە كۆيدۈرۈپ،
تسىرى باران ئەيلەبان مېرگانلارى خۇنخار قىز.

.....
بەرمەگىل كۆڭلۈڭنى بۇ دۇنيانى فانى قىز كۆرۈپ،
ئارىيەتدۇر ئاخىرى قىلغاي سېنى بىمار قىز.

دېگەن مىسرالار ۋە:

كۈھنە بىۋەفا دۇنيا كۆرۈنۈر جەۋانان قىز،
كىم ئانىڭغە دوست بولسە ئول قىلۇر غۇلامان قىز.

.....
دوست تۇتمە، ئەي ياران، ئىستەبان يۈرۈپ ھەريان،
ئول ساڭا ۋەفا قىلماس، كەلتۈرۈر پۇشەيمان قىز.

دېگەن مىسرالار ئارقىلىق دۇنيانى ۋاپاسىز قىزغا ئوخشىتىپ، ئۇنىڭغا مۇھەببەت باغ-
لىماسلىققا، كۆڭۈل بەرمەسلىككە دەۋەت قىلىدۇ.

نەۋبەتى ئەسەرلىرى ئىچىدە يەنە ۋەتەنپەرۋەرلىك تېمىسىغا بېغىشلانغان شېئىر-
لارمۇ دىققەتكە سازاۋەردۇر. «شائىر: تەفاخۇر ئەيلەسەم ھەقلىق دىيارىم بەدرىدىن ئار-
تۇق» دەپ ئۆزىنىڭ گۈزەل يۇرتى بىلەن پەخىرلىنىدۇ.

مۇساھىبىم سۆز باشلاساڭ ئەۋۋەل خوتەندىن باشلاغىل،

دىلبەرىم خۇرشىد يۈزۈم، ئول سىيمىتەندىن باشلاغىل.
باشقە گەپكە ئاچمە لەب يوقتۇر بۇنىڭچە خاسىيەت،
دىلىئارام، تەفاخۇرۇم ئول جانۇ تەندىن باشلاغىل.

دېگەن غەزىلىدە شائىر سۆھبەتدەشقا «ھەرقانداق سۆز باشلىماقچى بولساڭ ئاۋۋال خوتەندىن باشلا» دەپ خىتاب قىلىدۇ، ئۆز يۇرتى خوتەننى قۇياش يۈزلۈك، كۈمۈش بەدەنلىك دىلبەرگە ئوخشىتىدۇ؛ دۇنيادىكى ھەرقانداق سۆھبەتلەر ئىچىدە ئەڭ خاسىيەتلىك سۆھبەت ئۆزى تۇغۇلغان ئانا تۇپراق ھەققىدە سۆزلىشىش ئىكەنلىكىنى، چۈنكى بۇ گۈزەل دىيار ئۆزىنىڭ كۆڭۈل ئارامى، پەخرى، ھەتتا جېنى ھەم تېنى ئىكەنلىكىنى ئېيتىدۇ.

رەۋزەگە مانەند خەيال ئەت خوتەننى،

بېھىشتتىن زىيادە مىسال ئەت خوتەننى.

دەپ باشلىنىدىغان توققۇز بېيىمىتلىق غەزىلى نەۋبەتتىكى ۋەتەنپەرۋەرلىك روھىنىڭ پارلاق نەمۇنىسىدۇر. شائىر بۇ غەزەلدە ئانا يۇرتى خوتەننى ئاجايىپ گۈزەل ئوخشىتىشلار بىلەن سۆھبەتلەيدۇ ۋە قىزغىن كۈيلىيدۇ. ئۇنى جەننەتتىنمۇ ئارتۇق بىلىشنى تەشەببۇس قىلىدۇ. ئۇنىڭ مۇبارەك تۇپرىقى رەھىمەت سۈرىمىسى، كۆزلەرگە تۇتسىيا ئىكەنلىكىنى؛ بۇ گۈزەل دىيارنى ھۈر-پەرىلەرنىڭ شېرىن لەۋلىرىدىكى ھەسەل، ھۆسەنى جامالىدىكى قۇياش، شەھلا كۆزلىرىدىكى يۇلتۇز، يادەك ئەگىم قاشلىرىدىكى يېڭى ئاي دەپ بىلىش كېرەكلىكىنى تەكىتلەيدۇ؛ جاھاننىڭ دانىشمەن مۇئەللىملىرى، شائىرلىرىغا خىتاب قىلىپ، خوتەننى بالىلارغا دەرس ۋە ماقالە قىلىشى، ئۆز ئەسەرلىرىگە خوتەننى قۇربىشى قىلىشنى تەشەببۇس قىلىدۇ. غەزەلنىڭ ئاخىرقى ئىككى مىسراسىدا شائىر ئۆزىگە خىتاب قىلىپ:

سەن ھەم، نەۋبەتى، سىياھ روي ئېلىگە،

رەقىبىلەر كۆزىگە زەۋال ئەت خوتەننى.

دەپ يازىدۇ. بۇ ئىككى مىسرادا شائىر گۈزەل ۋەتەننى ياتلارنىڭ يامان كۆزىدىن قاچۇرۇش، يوشۇرۇش، قىزغىنىش ھېسسىياتىنى ئىپادىلەيدۇ، بۇ پاك ۋە ئەزىز ماكاننى قارا يۈز رەقىبىلەرنىڭ ئاياغ، ئاستى قىلىشقا قەتئىي يول قويمايدىغانلىقى، ئۇنى جان تىكىپ قوغدايدىغانلىقىدىن ئىبارەت پىداكارانە روھىنى نامايان قىلىدۇ.

شائىر نەۋبەتى ئۆز قەلبىدىكى ئەڭ چوڭقۇر سۆيگۈسىنى ۋەتەنگە بېغىشلىغان؛ ئەڭ قايىناق، ئەڭ نازۇك ھېس-تۇيغۇلىرىنى ۋە بەدىئىي ئىستىداتىنى ۋەتەنپەرۋەرلىك تېمىسىدا گەۋدىلەندۈرۈشكە تىرىشقان. ئۇنىڭ كۆپلىگەن غەزەللىرىدە ئانا ۋەتەندىن چەكسىز سۆيۈنۈش، غۇرۇرلىنىش، ئۇنى جېنىدىن ئەزىز بىلىش تۇيغۇلىرى جىملۇ قىلىپ تۇرىدۇ. سوفىزمنىڭ تەركىبى ۋە تەنچىلىك، تەركىمدۇنىياچىلىق تەرغىباتى ۋابىدەك يامراپ، پۈتكۈل شىنجاڭنى قاپلىغان ئاشۇ XVIII ئەسىردە شائىر نەۋبەتتىن ئۆز شېئىرلىرىدا ۋەتەنپەرۋەرلىك تېمىسىنى جەۋلان قىلدۇرۇپ چىقىشى ھەقىقەتەنمۇ يۈكسەك ئىلغارلىققا، زور ئىجابىي ئەھمىيەتكە ئىگە ئىدى. بۇ خىل روھ ئۆز دەۋرىدىلا

ئەمەس، بۇگۈنكى كۈندىمۇ يۈكسەك ئىجتىمائىي ئەھمىيەتكە ئىگە قىممەتلىك روھتۇر. نەۋبەتى شېئىرلىرىدا يەنە ھەر خىل ئىلغار ئىجتىمائىي ئەخلاقىي كۆزقاراشلار ئالغا سۈرۈلگەن. مەسىلەن: «لەگەدكۇب ئەيلىمە ھەرگىز دىلىڭىزغا ئەدلۇ ئىنسانى» دەپ باشلىنىدىغان بىر غەزىلىدە مۇنداق مىسرالار بار:

ئۆزەڭنى ئادەمىي بىلىسەڭ ئىلگەللە فەتھى نۇسرەتنى،

دېمەگىل جۈملە كارىڭدا كېرەكسىز مەيلى ئىنسانى.

چېچەكلەر كەۋنەيىن كامىڭ ئىشىڭ رۇستلۇق بىلە ئۆتسە،

يېتىلدۈر تەربىيەتۇ مېھر بىرلە نەخلى ئىنسانى.

شائىر بۇ مىسرالار ئارقىلىق كىشىلەرنى ئادالەتلىك، ئىنساپلىق، تۈز كۆڭۈل بولۇشقا دەۋەت قىلىدۇ. شائىر يەنە:

ھەر زەمان قىلغىل كىشىگە ياخشىلىقنى پىشەئى،

ياخشىلىق كۆز تۇتماغىل تۇخى يامانلىقنى تېرىپ.

دېگەن مىسرالار:

ئۆزۈڭگە نەفۇ كۆرۈپ خاھلاما كىشىگە زەرەر،

چۇقۇرنى كىم قازسە ئول چۇقۇرغا شول تىقىلۇر.

دېگەن مىسرالار ۋە:

ئەي يارانلار، بىز ئۆلۈرمىز يادكار قالدى كەلام،

كىشىدىن قالغاي جەھاندا بىر نىشانە ياخشى نام.

دېگەن مىسرالاردا كىشىلەرنى باشقىلارغا ياخشىلىق قىلىشقا، ئۆز پايدىسىنى كۆزلەپ ئۆزگىلەرگە زىيان سالماسلىققا، دۇنيادا ياخشى نام قالدۇرۇپ كېتىشكە چاقىرىغان، باشقىلارغا يامانلىق قىلغان كىشىنىڭ ياخشىلىق كۆرمەيدىغانلىقىنى ئاگاھلاندۇرغان.

نەۋبەتى ئەسەرلىرى ئىچىدە يەنە پىزاژ لىرىكىمۇ دىققەتنى جەلىپ قىلىدۇ. شائىر ئۆزىنىڭ مۇھەببەت-نەپرەتنى، قايغۇ ۋە شادلىقنى پورتېرت تەسۋىرى ۋە پىزاژ تەسۋىرلىرىگە سىڭدۈرۈپ ئىزھار قىلغان.

ئالما، دەيدۇرلار، ئالۇرلار ئالمەنى،

قوينىغە يىلداپ سالۇرلار ئالمەنى.

ئالمەغە مەيىل ئەتسە ھەركىم ناگەھان،

شاخىدىن ئېگىپ ئالۇرلار ئالمەنى.

ھېچ مېۋە ئالمەدەك مەرغۇب ئەمەس،

زەۋق ئىلە جانىم سورارلار ئالمەنى.

نازىنىن رۇخسارى يەڭلىغ رەڭ-بەرەڭ،

تاختەغە تىزىپ قۇيارلار ئالمەنى.

تۇرغە خۇشبۇيلىق ئولا ئۆي زىينەتى،

فۇل بېرىپ ساتىپ ئالۇرلار ئالمەنى.

كەلسە نەۋرۇز فەسلى ئەييامى بەھار،

چوڭلاغە تۆھفە قىلۇرلار ئالمەنى.
ئۇمرۇڭ ئۆتتى نەۋبەتى ھەسرەت بىلە،
جۈستىجۇ قىلسە تاپارلار ئالمەنى.

مانا بۇ غەزەل نەۋبەتنىڭ پىزاڭ لىرىكىلىرى ئىچىدىكى بىرقەدەر خاراكىتىرلىك ئەسەر بولۇپ ھېسابلىنىدۇ. شائىر بۇ غەزەلنىدە ئالمىنىڭ گۈزەللىكى، خۇش پۇراقلىقى، ئىنسانلارنىڭ ئۇنى قانداق ياخشى كۆرۈپ، قانداق قەدىرلەيدىغانلىقى قاتارلىق بىر قاتار تەبىئىي كۆرۈنۈشلەرنى تەسۋىرلەش ئارقىلىق ھايات گۈزەللىكلىرىنى ئالمىغا مەركەزلەشتۈرۈپ ئەكس ئەتتۈرۈپ بەرگەن. ئىنسانلارنىڭ، جۈملىدىن ئۆزىنىڭ گۈزەللىكىنى سۆيۈش، ئۇنىڭغا ئېرىشىش ئۈچۈن ئىنتىلىش روھىنى نامايىش قىلغان.

يۇقىرىدا بىز سۆزلەپ ئۆتكەن ۋە تېخى سۆزلەنمىگەن ئىلغار ئىندىيىۋى مەزمۇنلار نەۋبەتى ئەسەرلىرىدە ئاساسىي ۋە خاراكىتىرلىك ئورنىنى ئىگىلەيدۇ. لېكىن ئەينى دەۋرنىڭ چەكلىمىلىكى ۋە ئاپتورنىڭ بىلىش جەھەتتىكى چەكلىمىلىكى تۈپەيلىدىن ئۇنىڭ ئەسەرلىرىدە بىرقىسىم ناچار خاھىشلارمۇ مەلۇم جەھەتتە ئۆز ئىپادىسىنى تاپقان. نەۋبەتى ئەينى دەۋرنىڭ زۇلمەتلىك رېئاللىققا نارازى ئىدى. خەلق ئاممىسىنىڭ كۈل پەتلىك ھاياتىغا چەكسىز ئىچىناتتى. لېكىن ئاشۇ خارلىنىۋاتقان بىچارە مېھنەتكەشلەرگە قانداق ياردەم بېرىشنى، ئۇلارنىڭ دەردلىك دىللىرىغا قانداق مەلھەم بېرىشنى بىلمەيتتى.

رەسىم ئولۇپدۇركىم، ئۇلۇس ئەھلىغە دائىم غەم يېمەك،
گەر تىرىك بولساڭ خۇدا بەرگەي ساڭا نانۇ نەمەك.

دېگەن ئىككى مىسرانىڭ ئالدىنقىسىدا شائىر خەلقنىڭ غەم-ئەندىشىلىك تۇرمۇشىنى ئىپادىلىگەن؛ كېيىنكىسىدە بولسا، بۇنداق غەم-ئەندىشىلەرنى ئويلىماسلىققا چاقىرىپ، تىرىك بولساڭلا، خۇدا ئاش-نان بېرىدۇ. شۇڭا غەم قىلىشنىڭ، قايغۇرۇشنىڭ ھاجىتى يوق، دېگەن نۇقتىنى زەرنى ئوتتۇرىغا قويغان. ئۇنىڭ:

بىھۇدە غەم يېمەڭىز جان بولسە جەھان تاپىلۇر،

گەر ھەيات بولسە كىشى تۇرلۇك ئاش-نان تاپىلۇر.

دېگەن مىسرالىرىمۇ يۇقىرىقى پىكىرنى قۇۋۋەتلەيدۇ. شائىر بۇ ئارقىلىق خەلقنىڭ غەم-قايغۇ قاپلىغان كۆڭلىگە تەسەللى بېرىشنى ئويلىغان بولۇشى مۇمكىن. ئەپسۇسكى، بۇخىل «تەسەللى» كىشىلەرنىڭ كۆرەش قىلىش ئىرادىسىنى سۇسلاشتۇرۇپ، ئۇلارنى ئاشۇ ئازاب-كۈلپەتلىك رېئاللىقنىڭ ئىتائەتمەن قۇللىرىغا ئايلاندۇرۇپ قويىدىغانلىقىنى ئويلىمىغان. نەتىجىدە «جان بولسا، جاھان؛ ئاش بولسا قازان» دەيدىغان تەييار تاپلىق، بىپەرۋالىق، چۈشكۈنلۈك پەلسەپىسىنى تەرغىب قىلغان. روشەنكى، بۇنداق تەرغىبات خەلق ئاممىسىنىڭ ئۆز تەقدىرى ئۈچۈن باش قاتۇرۇپ، گۈزەل ئىستىقبالىنى قولغا كەلتۈرۈشىگە پايدىسىز ئىدى.

خۇدايىم رەھم قىلىپ رەھمەتى ئەتا قىلسە،
باشىغە تاج قويۇپ جامەنى ئەرغەۋان تاپىلۇر.

.....
كىشىگە يەتسە قەزا يەنچىلۇر چۈكۈزە كەبى،
بەھانە بىرلە كۈزە تاشقە ناگەھان چاقىلۇر.

دېگەن مىسرالاردا شائىر دۇنيانىڭ سەۋەب-نەتىجە قانۇنىنى ۋە ئىنسان پائالىيىتىنىڭ رولىنى ئىنكار قىلىپ، ھەممىنى تەقدىر ھەل قىلىدۇ، دەيدىغان كۆزقاراشنى قۇۋۋەتلىگەن، كىشىلەرنى ئۆزىنىڭ بارلىق قىسمەتلىرىنى تەقدىردىن كۆرۈشكە دەۋەت قىلغان. ئېنىقكى، بۇ خىل كۆزقاراشنى تەشۋىق قىلىش، خەلقنىڭ ئۆزى تارتقان ئازاب كۈلپەت-لەرنىڭ ھەقىقىي سەۋەبچىلىرىنى تونۇۋېلىشى ئۈچۈن پايدىسىز ئىدى.

نەۋبەتى شېئىرلىرىدىكى بۇ خىل ناچار خاھىشلار ئۇنىڭ ئىلغار تەرەققىيپەرۋەر كۆزقاراشلىرى بىلەن سىغىشالمايدىغان بىرخىل زىددىيەتلىك ئەھۋالنى شەكىللەندۈرۈپ قويغان. بۇ خىل ئەھۋال شائىرنىڭ دۇنيا قارىشىدىكى زىددىيەتلىك ھالەتلەرنىڭ ئۇنىڭ ئىجادىيىتىدىكى ئىپادىسىدۇر. بۇنى ئەينى دەۋر رېئالىستىكى ۋە ئىدىئولوگىيىسىدىكى ھۆكۈمران ئورۇننى ئىگىلەپ، كەڭ ئەۋج ئالغان پاسسىپ ئامىللارنىڭ ئاپتور ئىدىيىسىگە كۆرسەتكەن تەسىرىدىن ئايرىپ قاراشقا بولمايدۇ.

خۇلاسە قىلىپ ئېيتقاندا، نەۋبەتى شېئىرلىرىدا ئەركىن مۇھەببەتنى، ھايات گۈزەللىكلىرىنى، چىن ۋە سەمىمىي ساداقەت، ئالىي-جاناب ئەخلاقى پەزىلەتلىرىنى كۈيەش ئاساسىي مەزمۇن قىلىنغان ئىلغار ئىدىيە ئالغا سۈرۈلىدۇ؛ ۋەتەننى، خەلقنى قىزغىن سۆيۈش، ئۇلارنىڭ تەقدىرى ئۈچۈن ئېچىنىش، ئۇلار ئۈچۈن جان كۆيدۈرۈش تەك پىداكارلىق روھ ئۇرغۇپ تۇرىدۇ. مانا بۇلار نەۋبەتى ئەسەرلىرىنىڭ ئىدىيىۋى مەزمۇنىدىكى ئاساسىي سالماقنى ئىگىلەيدىغان خاراكتېرلىك ئامىللاردۇر. نەۋبەتى شېئىرلىرى يۇقىرىقىدەك مەزمۇنلارغا ئىگە بولۇش بىلەن بىرگە يەنە تىلىنىڭ ئاممىبايلىقى، ۋەزىنىنىڭ راۋانلىقى، پىكىرنىڭ مەنتىقىي جەھەتتىن ئىزچىللىقى ۋە روشەنلىكى، ھېسسىياتىنىڭ قايىناقلىقى قاتارلىق بىر قاتار ئەۋزەللىكلىرى بىلەنمۇ خەلقنىڭ ئالقىشىغا ئېرىشكەن. شۇنىڭ ئۈچۈن ئۇ، خەلقىمىزنىڭ مۇھىم مەنەۋى بايلىقى، يېقىن سىردىشى سۈپىتىدە ئىككى يېرىم ئەسىردىن بېرى خەلق ئارىسىدا دەپتەردىن دەپتەرگە كۆچۈرۈلۈپ، كۈي-مۇقاملارغا تېكىست قىلىنىپ، دەرسخانىلارنىڭ ئەدەبىيات ئوقۇشلۇقلىرىدىن بىرى بولۇپ كەلمەكتە.

